

den af generalsekretæren fremlagte rapport, som blev vel modtaget.

Fra *vestlig side* erkendte man de problemer, som udvandring af højt uddannede personer kunne frembyde for udviklingslandene, men påpegede samtidig, at emigrationer ikke var noget nyt fænomen, og at det såkaldte „brain drain“ var et langtidsproblem, som ikke kunne løses generelt gennem vedtagelse af specielle generelle forholdsregler; problemstillingen varierede fra land til land. Både USA, Storbritannien og Frankrig nævnte i denne forbindelse hensynet til den personlige frihed og menneskerettighederne i almindelighed, som talte imod gennemførelse af autoritære forholdsregler til imødegåelse af „brain drain“. Der udtryktes tvivl om hensigtsmæssigheden af at gennemføre flere generelle studier, hvorimod man anbefalede, at udviklingslande, som ansøgte herom, burde modtage bistand til forskningsprojekter på dette område, bl. a. gennem UNDP.

Sverige nævnte fire måder, hvorpå problemet eventuelt kunne løses; for det første gennem studie- og karrierevejledning, således at udviklingslandenes studenter blev holdt underrettet om beskæftigelse og studiemuligheder; for det andet at udviklingslandene oprettede registre over studenter i udlandet og udbad sig periodiske rapporter; for det tredje at udviklingslandene tiltrak sig studenter og videnskabsfolk gennem oprettelsen af yderligere uddannelses- og forskningsinstitutioner; for det fjerde at udviklingslandene sendte studenter og fagfolk i hold til uddannelse i udlandet, fremfor at sende dem enkeltvis.

USA fremkom med en længere redegørelse for, hvad emigration havde betydet gennem tiden for dets egen udvikling, og omtalte i denne forbindelse immigrationsloven af 1965, som inddeler immigranterne efter deres uddannelsesstrin i modsætning til tidligere, hvor der fandtes en kvantitativ ordning baseret på afstamning. Den nye ordning skulle efter amerikansk opfattelse mindske antallet af højt uddannede immigranter til USA, dog især fra Vesteuropa. Den vigtigste forudsætning for „brain drain“-problemets løsning måtte være udviklingen af de nødvendige institutioner i udviklingslandene. Fra amerikansk side understregedes det, at

mindre end 5 pct. af de udenlandske studenter, som havde modtaget uddannelse i USA, var forblevet der. USA oplyste, at modtagere af amerikanske stipendier var forpligtet til at vende tilbage til deres eget land for en periode af mindst to år.

Frankrig fandt, at det ikke ville stride mod menneskerettighederne at pålægge udenlandske stipendiater en pligt til at arbejde i deres eget land i 5-10 år efter uddannelsens afslutning.

Selv om visse *udviklingslande* i dette spørgsmål indtog en særdeles kritisk holdning over for de mere udviklede lande og krævede „brain drain“-problemet løst gennem internationale og regionale foranstaltninger, erkendtes det af flertallet af de udviklingslande, som deltog i debatten — herunder de latinamerikanske delegerede — at problemet i første række måtte finde sin løsning gennem udviklingslandenes egen indsats. Udviklingslandene måtte selv sørge for, at der blev skaffet deres højt uddannede folk passende beskæftigelse. „Brain drain“-problemet måtte ses i forbindelse med hele udviklingsproblematikken, og derfor indgå som en del af FN's 2. udviklingstiår; kun en hurtig økonomisk udvikling samt afskaffelse af nepotisme, classeskel og bureaukrati ville kunne bidrage til en løsning.

Fra *de kommunistiske landes side* erklærede man, at problemet ikke var aktuelt for de udenlandske studenter, som modtog uddannelse i disse lande, og der rettedes angreb på de vestlige lande for at udnytte udviklingslandenes menneskelige ressourcer som led i en neo-kolonialistisk politik. Sovjetunionen stillede forslag om, at de lande, som beskæftigede højt uddannede personer fra udviklingslande, til gengæld skulle betale disse lande en passende kompensation herfor.

II. Resolutionen.

Under drøftelserne fremlagde Venezuela med en række udviklingslande som medforlagsstillere en resolution, som senere også Storbritannien lod sig opføre som medforlagsstiller til.

I resolutionen tager Generalforsamlingen generalsekretærens rapport til efterretning og opfordrer medlemslandene til at overveje dens konklusioner og forslag. FN, UNIDO,